

СЕРПІЙ
ЗІНЧЕНКО

ЧИ СТАНЕ БАБА ДІВКОЮ

АБО
ПЕРЕВТІЛЕННЯ БЕЗРІДНОГО ХУТОРА

Сергій Зінченко

**Чи стане баба дівкою, або
Перевтілення Безрідного хутора**

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Зінченко С.

Чи стане баба дівкою, або Перевтілення Безрідного хутора / С. Зінченко — «Мультимедийное издательство Стрельбицкого»,

Хутір, до кінця зареформований своїми та заїжджими «реформаторами», доживає останні дні. Та в цей час сюди переїжджає молода сім'я. Незважаючи на шалений опір місцевої «еліти», завдяки вливанню свіжої крові на хуторі починає розквітати нове життя. Показаний один із можливих шляхів економічного, соціального та політичного розвитку окремого хутора у контексті світової історії. Твір рекомендований для вживання всім тим, хто прагне руху вперед, кому не подобається сірий колір у мистецтві та житті, мають розвинене почуття гумору та інші позитивні якості.

І навпаки, МОЗ забороняє вживати даний продукт людям жовчним, язвам, занудам, тупим, сердитим та з іншими подібними діагнозами. При читанні можливі ускладнення захворювання.

Содержание

Історично-географічний опис	6
Частина перша – критична	7
Кінець ознайомительного фрагмента.	15

Сергій Зінченко

Чи стане баба дівкою, або Перевтілення Безрідного хутора

Автор висловлює подяку своєму брату Зінченку Леоніду Григоровичу та дружині Зінченко Ользі Михайлівні за повідомлення деяких епізодів, які покладені на сторінки книги.

Всі події, географічні назви та імена з першої до останньої сторінки – повністю видумка автора. Якщо хтось знайшов тут щось схоже на себе – не тіште себе ілюзіями, це не Ви, навіть яким би Ви великим не були.

Історично-географічний опис

Безрідний хутір знаходиться у помірному поясі на просторах старезної Європи. Хоча дехто з провідників нації і переконує нас у протилежному, що саме він зможе провести нас у Європу, отримати європейські цінності, європейський стиль життя. Та ви не вірте – проста шкільна географічна карта чітко говорить: хутір Безрідний лежить у самісінькій середині Європи, а не на окраїні, і не за її межами, як дехто із чужих, але що найприкріше і своїх дослідників час від часу це повторює і знову пропонує, як біблійський Мойсей, провести земляків у Європу. Точно координати хутора не визначені, бо до недавнього часу він був частиною одної шостої світу. Але коли роздивились, що маємо все, вирішили жити самостійно, власним розумом, без указок зі сторони. Та виявилось, що не мали головного, тобто власного розуму і у результаті розтринькали все те, що мали. Тому навіть кордонів хутора чітко не визначили.

З історією виникнення хутора ще складніше. Одні старожили кажуть, а їм казали ще старіші, а тим, і так далі, що хутір має щонайменше з тисячу років. Хоча не всі з цим погоджуються. Як говорить авторитетна людина хутора дід Павло, а йому вірять майже всі, особливо жінки (про це ми поговоримо детальніше трохи пізніше) на місці хутора дуже багато років тому був рай, і звідси після гріхопадіння Адама та Єви, хоча справжні імена їхні були Іван та Галька, розповзлися люди по всій землі. Через те і всі війни, на думку діда, проходили за завоювання хутора, починаючи із скіфсько – перських воєн і закінчуючи двома світовими.

Назва хутора мінялась теж дуже часто. Подейкують, що зразу це було велике село, а може і місто, яке мало назву Дорідний чи Дорідне, потім стало Рідним, а тепер докотилося до сучасної назви.

Частина перша – критична

Смутний та невеселий сидів у своєму службовому кабінеті на хуторі Безрідному його голова Хома Опанасович. Дві прикрі вістки змусили поморщитись його світле і чисте чоло. Перша – менш неприємна: Люська знову опозицію чинить, закриваються у клубі з бабою Параскою та всякі небилиці складають, буцімто він родичів та кумів на роботу набрав, медком підторгує та у район його возить, начальство маже. Од згадки про другу аж мороз по шкірі пробігає – на столі лежить циркуляр із району, де чорним по білому відксерено: до наступного тижня створить місцевий осередок партії парламентського типу з промовистою назвою «За щастя у радості» у кількості не менше вісімдесяти активістів. Де ж їх набрать, цих вісім десятків активістів, якщо на хуторі живе трохи більше сотні, половина з яких вже з хати не вилазить. Орду хана Батия записать у повному складі чи виловити всіх тих, хто втік із хутора за останні десять років? Але робити треба, тут нічого не поробиш. Зараза з Люською, де у неї скільки жовчі береться? На минулих виборах прибігла захекана, наче гектар городу скопала, кричить з порога: – «Давай підтримаємо опозиційного кандидата, виграє, і тебе десь пристроїть». Треба було в шию вигнать із хати, та помаленьку хазяйство собі стягувати, так ні, потягло у політику. Ще й жінка сюкала: ставай, то й мене десь пристроїш. А тепер худобина не порана, городина засихає, а ти знай, то в район, то політику попід хатами розтлумачувати. Та що ти їм втолкуєш, як вони за своє: а це де ділось, а те чого не робиться? Геть політики не розуміють. Хіба це погано, що начальник охорони техніку колгоспну під свій двір перегнав, а щоб у болоті не гнила, плитами із силосної ями підстелив? Тепер техніка стоїть, як у передовому колгоспі. Ну й що, що гроші бере, як кому треба виорати чи щось привезти. Так до ринку йдемо, он кожен день радіо торочить: ринок, ринкова економіка, переходимо на ринкові рейки. А раніше як було? Ну й що, що в карман кладе, так каси ж немає, і касира немає, і бухгалтера. А що він, за безплатно техніку сторожуватиме? Дурний народ. Де ви бачили начальника, що за безплатно робить? Покажіть мені цю людину, побачу, посміюсь в очі. Давно вже вимерли всі ті, хто на зарплату живе. Бо на неї й самому їсти не купиш, а якщо ще жінка та діток Господь послав. Ну й що, що мені перепадає дешиця? Я ж його рекомендував на цю посаду.

Знову погляд Хоми Опанасовича впав на циркуляр, що сиротиною білів на вичовганому ліктями кількох поколінь начальства столі. І знову його світле чоло посмутніло. Гадина з Люською! Сама в опозиції сидить, брехні розносить, а ти сиди тут, мучся. Та роботу робить треба. Хома Опанасович підвівся з-за столу, потягнувся так, що аж кістки затріщали, постукав у фанерну перегородку, що відділяла кабінет голови від секретарші:

– Вікторіє Павлівно!

– Слухаю, Хомо Опанасовичу!

Насилу навчилася, із задоволенням подумав голова, а то «куме, куме!». Раз зауважив, другий на вид поставив. На роботі я тобі Хома Опанасович. Аж як доганою пригрозив, зрозуміла.

– Вікторіє Павлівно! А найдіть мені, будь-ласка, кур'єра! Де вона пропадає?

– Бачу, на вулиці агітацію з жінками проводить.

– Яка агітація, вибори вже давно закінчилися!

– То нові ось – ось будуть. У нас же як не вибори, то голосування або переголосування.

– Ви політику тут не розводьте, а крикніть, хай біжить сюди. Діло є дуже серйозне.

За перегородкою почувся стукіт у шибку та пронизливий крик секретарші:

– Кумо! Кумо! Біжіть бігом! Голова гукає!

Першим своїм циркуляром, якого видав Хома Опанасович зразу після приходу на цю посаду був наказ про скорочення посади техніки. Вирядивши заплакану технічку, другим

своїм наказом заснував посаду кур'єра. Мотивував: технічка не звучить, а кур'єр – це уже інтересне. Хотів зразу записати дипкур'єром, що – що, а призначена на цю посаду людина добре володіла сільською політикою: знала, хто куди пішов, що де пропало чи появилось, хто з ким полаявся, яка причина, які слова скільки раз вживалися і з яким наголосом. Та рішив поки що не спішити, хай хуторяни заспокояться трохи.

У відчинені двері увірвалась цибата кур'єрша, в миру дружина Хоми Опанасовича.

– Що случилось? Війна чи чепе якесь?

– Сідай, радитись будемо, – лаконічно відповів голова, одною рукою вказуючи на свіжопофарбований табурет, а іншою підсовуючи районну бомагу.

– Читай, з району прийшло!

– Створити партію парламентського типу! – з пафосом продекламувала кур'єрша Нюрка. – Слухай, а якщо це парламентська, то, може, і ти у парламент попадеш? Чи хоча б у область? Га? – засовалась на стільці Нюрка.

– Ти скрізь вигоду шукаєш! – грюкнув кулаком по столу голова. – Вже Люську твою послухав раз, тепер клопоту не оберешся. Знову брехні пускає, опозицію чинить.

– Ну ти ж знаєш Люську. В крові у неї таке. Її їсти не дай, а тільки у якусь заваруху влізти. І не зо зла вона. Натура у неї така. А вона ж тебе як рідного любить, – пустила сльозу Нюрка.

– Любить, я бачу! На другий день, як сів я тут, прийшла, ні світ, ні зоря. З порога, ні драсте тобі, нічого. Зроби мені персональну пенсію, і все. Як я їй зроблю, як їй ще робить та робить. А вона одно: зроби і все. Я агітувала за тебе, а ти одробляй тепер. А тепер у опозицію пішла.

– Далась тобі ця опозиція! Ну побалакала з бабою Параскою трохи. А ти: опозиція, опозиція. І обше хоч і далека вона мені, а рідня, – пустила другу сльозину кур'єрша.

– Ладно, забули. Давай до діла, – звичний до жінчиних сліз Хома Опанасович присунув циркуляра до себе. – Партію робити треба. Вісімдесят душ вписати і ще й збори провести. Підеш по хутору, під розписку кожного післязавтра на збори. Та оділись щоб прилічніше. З району будуть. Щоб не стидно було. Дій давай.

* * *

Ранок на хуторі почався як і вчора, і позавчора, і тиждень назад, і місяць назад. Хазяйни виганяли корів у очередь, хазяйки, хто з бідомом, хто з бутлями чи відром виносили молоко на точку. Ждали молоковоз з города, який щоранку забирав молоко.

Гальчин Василь, перележавши у сіні, поки молодиця понесе молоко, виліз із схованки та метнувся до хати.

– Замкнула, зараза! – вилаявся Василь та повернув до літньої кухні, на якій теж стримів замок. Так як за злом з проникненням він міг отримати рогача чи макогона, Василь, напружуючи залишки пам'яті, почав кумекати.

– Тиждень тому Галька підсипала квочку! – блиснула ідея, а ноги самі повернули до курятника.

– Квоч! Квоч! Квоч! – відволікав увагу Василь, одною рукою вигрібаючи з-під квочки яйця, а другою тримаючи птаху. Розтикавши яйця по кишнях ношеного піджачка, Василь через огороди побіг до самогонщиці Дуньки, де оптом обміняв товар на пляшку самогонки, частину якої випив зразу, а із рештою поліз на сіно додивлятися сні.

Дунька, не відкладаючи справи у довгий ящик, провела оборот товару, продавши яйця дачниці Марині – дебелий сорокарічній городянці. Марина запалила газ та розбила на сковороду пару яєць. Побачивши бракований товар, дачниця не стала звертатись у інспекцію по захисту прав споживачів, а схопила остальні яйця і з криком:

– Уб'ю, гадино! – вторглась у Дуньчину приватну власність, стріляючи по противнику розбавками та недосидженими півниками та курочками.

Дунька зразу хотіла досягти консенсусу та, відчувши запах від розбитого об плече яйця, забарикадувалась у літній кухні, підперши двері лавкою. Василь рештками затуманеної свідомості почув лемент та ще глибше зарився у сіно.

На другому кінці хутора молодиця, одягнена поверх адідасівського спортивного костюма у заяложений халат із двадцятилітровим бідоном на кравчучці, бігла додому.

– Кумо! Куди це ви так летите? – донеслось із-за тину. Молодиця із кравчучкою на мить завмерла на місці, потім із вишколеною солдатською виправкою разом із кравчучкою повернулась через ліве плече на звук.

– Здрастуйте, кумо! Біжу додому, бо поставила снідять варить. Та й свого хочу впіймать, поки до Дуньки не забіг. А ви чого це молоко не здавали? Та й вирядились, як на празник, – наблизилась до тину кума.

– Та й празник у мене, кумо, скажу вам по секрету, – запишалась кума Марія.

– Та який празник може у будень бути? Минини у вас зімою. У церкву Ви не ходите. Чи не гостей ждете? І кізьяк біля двору прибрали, і стежку піском висипали. Ану, коліться, кумо!

Тин під могутніми куминими грудьми почав, потріскуючи, хилитись.

– Кумо Галько! Не ламайте мені тину. Я на ремонт витратила три чарки горілки. Мій гаспид на дурняк робить не хоче. Налий, зроблю, ні, бойкот об'являє.

– То що за празник? Бо в мене ні радіво не робить, а телевізор зараз немає коли дивитись. Може президент щось придумав? Кажіть, кумо, бо у грубі перегорить, без сніданку залишусь.

– Нікому б не сказала, а вам, кумо, по секрету скажу. Тільки нікому, бо рознесуть та прибрешуть. Я знаю цей народ. Сваху, кумо, жду. На змовини та розглядини приїде. Во!

– То що, Петро жениться? То чого ж ви мовчите? Подарок треба купити достойний. Це ж мого ірода хрещеник. А звідки ж сваха? – примружила очі Галька.

– З города, кумо, з города!

– Да, повезло Петрові! Тещу з города одхвativ. Квартиру ж має вона?

– І квартиру має, і робота у неї така цікава, і Петра уже встроїла. Чолноком робить. Во!

– А що ж за робота така, чолноком? Я щось не чула.

– Де ви почуєте, як у вас радіво не робить. А мені вже і телевізор імпортовий з переключалкою привіз, і антену польську поставив. Челнок, це, кумо, за границю їздить, за бугор по їхньому, бере там товар дешевий, шмотками називається, а тут продає. І навар має.

– То це спекулянт він? – скривилась кума Галька.

– Кумо, які ви забиті на вашому кутку. Бізнес це зараз звється. І сваха у бізнесі, і Петра взяла. А робота в неї так цікаво називається, зараз нагадаю, – мружить лоба, тре виски. – Згадала, підніматель наче.

– Та це, кумо, крановщиця вона, якщо підніматель. Піднімає краном цеглу на стройці. Я в городі бачила. Зараз же мода міняється, то і придумали слова нові. У лікарні читала: укол – вштрик, таблетка – пігулка. Теж мені цікава робота!

– Та ні, вспомнила. Прініматель вона.

– То це заготовач по – старому. У нас, поки не закрили, у центрі хутора стояв. Заготовач Іван робив, шкури, залізо, лікарські трави приймав. М'ясо заготовляв, поки не посадили.

– Аж оце вспомнила. Препідніматель вона. Да! – Переможно підняла вказівного пальця кума.

– То це грузиця, мабуть. Пре і піднімає. Мішки на собі носить. Це вже краще, вкрати щось можна. Та хіба це цікава робота?

– Ладно, кумо, йдіть, бо у вас давно у грубці перегоріло. А я сваху розпитаю та прибіжу розкажу вам.

– Та я вже ради вашого празника, кумо, день і попустю. А свайбу коли робитимете? А людей скільки кликатимете? А харчі які будуть? А музика? – строчила кума Галька, ще дужче напирючи на тин.

– Кумо, ви краще заходьте у двір, бо, бачу, від вас не одчепишся. А то тин поламаєте геть. Знову свого ірода поїть прийдеться. А тепер відповідаю по порядку. За свайбу домовимось зі свахою, ну, мабуть, відтягувати не будемо. Хай живуть собі на радість, – пустила сльозу кума Марія. – Весь хутір покличу на гулянку, хай гуляють і зубами скрегочуть. Із города свати автобусом приїдуть здоровецьким. На харчі кабанчика заріжемо, і Буржуя заб'ємо.

– Кумо! – сплеснула руками Галька, – а хто ж на корівок стрибать буде? Він же у вас такий справний! Моя Рябушка ні разу після нього не перегуляла. Це ж такий убиток череді ви зробите!

– Пострибає Луїс Альберто із вашого кутка. А в мене ще маленький росте. Та й Буржуй уже другу загороду розбиває, не встигаю своєму наливать, щоб справив. А ще курочок та гусей порубаємо та натушимо. А на солодке птиче, желе, та ще різних пундиків наробимо. Ви ж, кумо, прийдете помагати?

– Та де ж я дінусь. І свого пришлю балаган робить. Перед тим на тиждень у погребі закрию, то робитиме, як звір. А чи то не ваша сваха йде? – показала рукою на стежку, що прямувала до Маріїного двору.

– Може й вона, я ж її ні разу на бачила, – пильно вдивлялась у прибулицю кума Марія.

– Видно, шо з города, в штанях, як наша Люська, та розодіта як!

– Та й накрашена з усіх сторін. І коси непонятно якого кольору. Диви, синяки під очима.

Чудно.

– А тухлі, гляньте, кумо, які інтересні? З такими носками, наче лижі.

– Цитьте, кумо, а то почує, обідиться ще не дай бог.

– Привіт, тьоткі!

– І вам доброго здоров'ячка, – одночасно поклонилися обидві куми.

– А скажіть, здесь куток Кацапуловка?

– Тут, тутечки, – закивали головами спантелічені куми.

– А четвортая хата от угла ето?

– Це, це четверта хата, – замахали хустками хуторянки.

– А здесь живьот моя сваха Марія Серафимовна?

– Да, ось вона стоїть, виглядає вас, – тицьнула на куму кума Галька.

– Тогда здравствуйте, свахо, – протягнула випещену руку з нафарбованими нігтями городянка. Марія зашарілась від такої уваги, довго терла об поділ спідниці свою порепану руку та боязко торкнулась до свашиної.

– Меня зовут Єлізавета Полікарповна, – представилась городянка. – Можна просто Ліза.

– Марія Серафимівна, можна просто Манька, – вкриваючись рум'янцем, кивнула сваха. – А це кума моя Галька. Чоловік її хрестив мого Петрусика.

– Да, віжу, ви здесь от цивілізації далеко, – огледіла подвір'я городянка. – Про асфальт і не слішали. Да і сервіса нікакого. Зато воздух, какой воздух, – сваха розправила і без того безмежний бюст. – Дишішь і не надішішся. После духоти в офісе аж серце завмірає.

– Ой, чого ж ми стоїмо на порозі? Заходьте до господи, і ви, кумо, заходьте. Ви, мабуть, свашечко, не снідали ще? То зараз поснідаємо.

– Я вобщє на дісте. Про кремльовскую слішали? Фігуру берегу. Знаєте, кручусь середі серйозних людей. Нада, щоб всьо било прі себе, – та першою зайшла до господи і попряму-

вала до столу. – Ах как вкусно пахнет. Наверно сделаю разгрузочный день. Отдохну от дієти. А то, знаєте, как утомительно – дієта. Всьо по грамах, часах, калоріях. Тяжело!

Поки сваха ставила на стіл, кума Галька вже розговорила городянку. За хвилину Галька в своєму амплуа вже встигла задать із сотню питань, аж поки городянка не закрила Гальці рота рукою.

– Падаждіте, не всьо сразу. Сначала о работе. Занімаюсь бізнесом, работаю підприємцем.

– О, насилу згадала, як ваша работа називається, – втрутилась у розмову сваха Марія, розставляючи на столі графини з домашніми напоями та маленькі чарочки. – Предприниматель називається! А ми зранку згадували, ким ви, свахо, робите, та ніяк і не згадали. Що ж воно за работа така?

– Ну это, как вам сказать. Вкладываешь деньги, крутишь их, а потом получаешь навар і опять вкладываешь і по новой. Вот Петруха, зять мой будущій уже смекалку імеет, вот поработает челноком ещо немного, потом в свой бизнес пристрою, – авторитетно заявила сваха, апетитно розглядаючи наїдки та закуски, що ледь поміщалися на столі.

– А челноком, це як? – злякано спитала сваха Манька. – Я чула, на фабриці швейній є така машина – челнок називається, що нитку тягне. А це вже і люди челноками стали?

– Да, до цивілізації вам далеко. Ну это ми поправім. Челнок едет за бугор, по вашему за граніцу, в Турцію ілі в Польшу наприклад, берьот шмоткі, товар по вашему і тут продают. Навар в карман. І так, пока не розкрутітся. А розкрутілся, делает бизнес здесь, а другие челноками работают.

– Та це ж опасно. А не дай бог, бандити нападуть, – ойкнула Манька, закінчуючи сервірувати стіл.

– А для этого существует криша!

– Бачте, кумо, добре їм, під дахом роблять, ні сніг, ні дощ не страшні.

– Да нет, другая криша. Берьом биков, платім деньгі, оні охраняют от наездов.

– Ой Боже, кумо, в їх бички не тільки на корівок стрибають, а й сторожуют, як у нас собаки. Вчені, мабуть.

– Ну, деревня! – в сторону кинула гордська сваха, переводячи подих. – Да, віжу, у вас цивілізація і не ночевала. Но это ми поправім. Дай время.

– Свашечко! Ви що питемете? Самогоночку чи може наливки з дороги? – защебетала Манька, протираючи рушником запітнілі графинчики.

– Нет, я свою. Где моя сумка? – озирнулась по сторонах сваха Ліза.

– Та ось, на бильці висить, – спохватилася сваха Манька, подаючи невеличку шкіряну сумку з величезною кількістю блях та ланцюжків.

– Вот! «Белая лошадь»! Віскі із запада! Рекомендую всем. – Витягла із сумки півлітрову пляшку заморського пійла. – Несколько лет употребляю. Как бальзам Битнера.

– Ну а ми вже своїї, домашньої, – рука свахи Маньки потягнулась до графина з біленькою, та на півшляху повернулась до наливки.

– Розпечатаємо, кумонько, душу наливкою, а потім уже добавимо біленькою. Ви як, кумо?

– Як ви, так і я. Ви ж знаєте, я з вами душа в душу!

Городська сваха налила чарочку своєї «лошаді», куми – вишневої наливки, чокнулись та залпом випили. Сваха, що страждала від дієти, накинувшись на м'ясо: миска холодно швидко догнала перед тим вкинуте індиче стегенце, а за ним полетіли відбивні та котлети.

Кума Галька штовхнула Маньку під столом ногою, кивнувши на графинчик:

– Наливай, бо закуски на стане! – І знову чарка «лошаді» та дві самогону були використані для підняття життєвого тону. Після третьої потяглася неспішна розмова.

– Свахо, а коли ж свадьбу робити будемо?

– Зачем свадьба, оні уже давно вместе живут, по – європейські.
– Та не по звичаю це, треба свадьбу, бо скажуть, що зажерлася Манька, єдиному сину не захотіла свадьбу справить.

– Ну еслі ви настаїваєте, сделаем свадьбу, когда скажете.

– Я то не настаїваю, та обичай такий у нас. Треба.

– Тогда давайте согласуем время. Я за тем і прїехала.

Після довгого скакання на «Белой лошади» городська сваха лягла спочити на пухових перинах, а дві куми, обговорюючи останні новини, пішли порати худобу.

* * *

По указу голови мале й старе сходилось до клубу на збори. Кутчани та родичі збирались у купки, обговорюючи останні новини. Хома Опанасович з активом, у який входили він сам, секретарша, кур'єр та начальник охорони стояли осторонь, рахували, скільки вже зібралось присутніх. Від гурту до гурту носилася маленька жіночка у розкльошених штанах та спортивній бобці з заковченими рукавами та щось втолковувала хуторянам.

– Хомо Опанасовичу! – порушила мовчанку секретарша. – Вже зібралось вісімдесят дві душі. Може будемо починати? Бо розходиться почнуть.

– Люську та бабу Параску одкинь. Вони в опозиції. А може і ще когось заагітували проти влади. Підождемо, може ще хтось підійде. Ще діда Павла немає, цей ніщо не прогавить. Підождемо.

За хуторянами на збори прибігла згряя собак. Собаки на хуторі користувались великими привілеями, ганяли, де заманеться, тягли яйця із курячих гнізд, маленьких курчат, а в декого забігали прямо на кухню та тягли зі столу все що попало. Лише на ніч їх хазяї прив'язували, щоб бува ніхто не вкрав. Зараз собаки прибігли за господарями до клубу і почали ділити сфери впливу. Через деякий час Люсьчина контрагітація була поглинута собачим гавкотом та скімлінням. Голова звелів начальнику охорони припинати це «безобразіє». На що відданий начальник, потомок славної когорти ворошиловських стрільців кинув камінькою у самісіньку середину зграї, вціливши у найменшого кудлатого цуцика, який вертівся у самісінькій купі, показуючи свою значущість. Після влучного кидка собача згряя, залишивши скімлячого цуцика, розбіглася геть.

– Ой, боже ж ти мій! Бідний мій суня! За що ж це тебе так? – до песика підбігла одіта у махровий халат та валянки жінка. Схопила песика на руки, підбігла, голосячи до активу:

– За що ж це ви нас так караєте? Я й так обіжена, чоловік п'яниця, хата валяється, а ви землю уділили на другому кінці хутора та ще й цуцика підбили!

Збори розділилися на два табори: захисників цуцика та прихильників рішучих дій начальника охорони. Хома Опанасович, відчувши, що кворум може у будь-яку хвилину розпастись, скомандував розпочинати збори.

– Вікторіє Павлівно! Розпочинайте! Слухайте уважно. В перший ряд садить інтелігенцію, ну виберіть тих, у кого взованка краща та зуби передні на місці. Це буде інтелігенція наша. На гальорку всіх крикунів та борців за правду. Хай поpróbують докричатись до президії. Дід Павло хай сідає де хоче, однаково не дочуває. Люську з бабою Параскою не пускайте. Кажіть, що це установчі збори партії, а не сходка. Нема їм що тут робить. Кур'єр Нюрко! А ви будете робити реєстрацію, і записувать, хто що казав. Я потом після зборів поясню, шо кому нада. Хай тіки прийдуть до мене!

Секретарша, максимально використовуючи свої інтелектуальні можливості, всадила людей згідно указам голови.

– Ти куди у драних чоботах рвесья вперед? Позору хочеш наробить? Марш назад! Це шо, надуваші? Двадцять год назад може і були надувашами! На гальорку! Ти чоботи коли

мив? Перед окупацією? Назад! Куди у кухвайці прешся? Шо, чиста? Одна вата стирчить! Це не кухвайка, а латки, зшиті докуп! Марш назад!

Самим останнім приїхав на збори дід Павло на возі, запряженим конем, мабуть років на п'ять молодшим за діда. Кінь ще не здох завдяки дуже екологічно чистому повітрю над хутором та щоденним дідовим молитвам. Дід хотів заїхати возом прямо у клуб, та начальник охорони, як завжди був напоготові, миттю присік цей можливий терористичний акт. Дід, що вже років з двадцять слабував на вуха, поперся наперед, та Вікторія Павлівна посадила його у другий ряд, вигнавши перед цим на гальорку крикливу бабу Одарку. Начальник охорони, уповноважений Нюркою охороняти громадський порядок, пресікав будь – які спроби Люськи та баби Параски проникнути у зданіє.

Кворум зібрався і був готовий до участі у зборах. Ждали районного начальства.

Через півгодини народ почав бунтувати. Найбільш нетерплячі крутили самокрутки та демонстративно пускали дим у стелю. Жінки, перемивши кісточки ворогам та недругам, почали збиратися додому, кленучи організаторів на всі заставки.

Тут біля входу, злякавши дідову Павлову коняку, заскреготіли гальма. З чорної «Волги» з двома антенами спереду і ззаду вийшло районне начальство. Попереду ступав великий начальник з чорною папкою під рукою.

– Якої ж величини повинне бути обласне начальство, якщо районне таке велике? І де вони його беруть? – думав Хома Опанасович, задираючи назад голову, щоб глянути у глибокі начальницькі очі.

– Скіки зійшлося? – кинув з височини своєї посади перший.

– Вісімдесят одна штука! – відрапортував угору голова.

– Інтелігенція є?

– В першому ряду сидить! – рапортував Хома Опанасович.

– Опозиція?

– Надворі начальник охорони тримає.

– Хай би зайшли, недемократично це. Ну ладно, почнемо без них.

– Догогії товарищі! – звично крикнув у зал перший. У клубі спочатку затремтіли вікна, потім звукова хвиля, відбиваючись від облуплених стін, вдарила у стелю, відколовши чималий шмат штукатурки, який з тихеньким хурчанням впав у середину зали, зчинивши легенький переполюх.

– Тихше, тихше! – зашипіли у залі.

– Дорогіє товарищі! – не розкриваючи рота, продовжував говорить начальник. – Вам хліб ще завозять у сільмаг? – Завозять! Завозять! – закивали із залу. – А оселедці? – знову ствердна відповідь. – А молоковоз приїзжає? – Аякже, щоранку. – Так вот. Я щитаю, що у вас нормальне життя. І еслі ми січас створимо партію, за яку зараз проголосуємо єдиногласно, то таке життя буде і далі.

Дід Павло, якому онук подарував імпортного радіоприймача і по якому дід щоночі напівзвуку слухав «Голос Америки» і через це вважався найбільш політично підкованим жителем хутора, підняв руку:

– А вопросик можна?

Перший ствердно кивнув головою.

– А які політичні цілі переслідує ваша партія? – словами та інтонацією заграничного диктора урочисто вимовив дід.

– Інтересне питання – закивав головою перший. – На нього дасть ответ наш главный идеолог, – вказав на чоловіка у чорному костюмі з яскраво – червоною краваткою на тлі білосніжної, ще мабуть ні разу не стіраної сорочки.

– Наша партія, яка має назву «За щастя у радості», або аббревіатурно «За щура», ставить перед собою надзвичайно глобальні цілі. Ми, нелегкою працею на благо общества отримали

владу, дану нам народом у свої руки. І тепер, спираючись на волю народу, хочемо цю владу і далі тримати у своїх руках. А для цього нам нада партію, щоб сиділа і у парламенті, і в області, і у районі. І ця партія буде спиратись на вас, її оплот. Дуже цікава і глибока думка закладена у самій назві партії. От вам сьогодні привезли свіжі оселедці? – З залу загуло: – Да! Да! – А щоб несвіжі? Чи була б у ваших очах радість? Чи мали б щастя ваші сім'ї? Ні. І це очевидно. Так вот, ми будемо добиватись, щоб і далі у ваш сільмаг завозили тільки свіжі оселедці, прямо з моря. А тепер глянемо на другу сторону медалі. – В залі переглянулись, шукаючи ту медаль. Ідеолог помітив це і зразу вніс ясність. – Це я так образно кажу. Інакше можна сказати, друга сторона проблеми. Візьмемо опозицію. Вона не створювала матеріальні блага тяжкою працею, а хоче забрати владу у нас і сама їсти свіжі оселедці, а вам давати тухлі. Чи правильно це? Я вас питаю? Ідеолог підняв вгору руку із міцно затиснутими папірцями. Зал злякано прикипів, переварюючи сказане.

– От і я кажу, неправильно. Влада повинна опиратись на народ і давати йому тільки свіжі оселедці та інші смачні продукти. От давайте за це і проголосуємо.

Незважаючи на протести опозиції у складі Люськи та баби Параски, що скандували за порогом: «Враг не пройде!», вісімдесят одна душа проголосувала за створення нової партії.

* * *

– Ха-ра-шо, всьо буде ха-ра-шо! – пророкувала Верка Сердючка через підпалені амфітонівські колонки. Разом з нею цей лозунг скандувало сто п'ятидесятиголосо весілля, що насилу помістилось на величезному Маньчиному подвір'ї, яке на даний час перетворилось на гігантську дискотеку.

Ближче до колонок, відтираючи хуторян хитромудрими вихлясами рук, ніг, голів та інших не названих частин тіла загнали рештки чорнозему у глиняний материк півсхідного городянина, що приїхав спеціально для цього найнятим «Ікарусом». Далі, дотримуючись правил гостинності, вихилили натрудженими тілами хуторяни, що всі як один прийшли на це дійство.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.